Οι πιτζάμες που δεν ήθελαν να ξυπνήσουν

του Παναγιώτη Χρυσίδη

Ο Υ-33.185 είχε ολοκληρώσει την αποστολή του στις 20:35. Στις 21:00 έπρεπε να έχει πέσει για ύπνο. Στις 00:00 θα ήταν και πάλι στο πόδι. Βρισκόταν σε επιφυλακή. Ήταν η πέμπτη συνεχόμενη μέρα που περίμεναν εκείνη την επίθεση με drones.

Ο Υ-33.185 φόρεσε βιαστικά τις πιτζάμες του. Ήταν ίδιες με εκείνες όλων των υπόλοιπων στον θάλαμο. Ο χώρος ήταν στενός και η μπόχα απερίγραπτη. Ο εξαερισμός δεν λειτουργούσε. Ο Υ-33.185 κοιμόταν κάθε βράδυ αυστηρά τρεις ώρες. Αν και φορούσε τις πιτζάμες του κάθε βράδυ, εκείνες δεν είχαν προλάβει ακόμη να πάρουν τη μυρωδιά του κορμιού του. Δεν τις φορούσε αρκετά. Ώσπου να τις φορέσει, είχε έρθει η ώρα να τις βγάλει.

Από την κούραση, τις φορούσε με μεγάλη ευκολία. Το κρεβάτι τον καλούσε και οι πιτζάμες εκείνες ήταν το εισιτήριό του. Το παλιό, αναλογικό ξυπνητήρι τον ξυπνούσε ύστερα από ακριβώς τρεις ώρες ύπνου. Ο ήχος του τον τραβούσε από τα αυτιά. Όσο αβίαστα φορούσε τις πιτζάμες, άλλο τόσο δύσκολα τις έβγαζε. Κολλούσαν πάνω στο κορμί του. Δεν ήθελαν να τον αποχωριστούν.

Αυτό που του συνέβαινε το ήξερε μόνο ο ίδιος. Δεν τολμούσε να το ξεστομίσει σε κανέναν. Όσο φορούσε αυτές τις πιτζάμες, έστω και για λίγες ώρες, γινόταν ένας άλλος άνθρωπος. Τι κι αν ήταν ίδιες με των υπολοίπων; Οι δικές του ήταν διαφορετικές.

Είχαν περάσει χρόνια από τότε που είχε δει τη διαφορά ανάμεσα στη μέρα και τη νύχτα. Μονάχα το ρολόι τού θύμιζε πως ο χρόνος εξακολουθούσε να κυλά. Όταν φορούσε τις πιτζάμες του, στις 20:41, ο Υ-33.185 αποκτούσε όνομα. Έβλεπε κρυφά την οικογένειά του. Έβλεπε την κόρη του. Έβγαινε με τους φίλους του τα βράδια και περπατούσαν στις πλατείες της πόλης. Άκουγε μουσική και έβλεπε χαρούμενους ανθρώπους να γλεντούν. Κάποια βράδια βρισκόταν στα σκοτεινά με τη σύζυγό του. Ο ένας ζέσταινε την ψυχή του άλλου κάτω από την κουβέρτα, πάνω στο μαλακό στρώμα. Τη σύζυγό του τη λέγανε…

Δεν είχε σκεφτεί ποιο όνομα θα ήθελε να της δώσει. Το μόνο που ήξερε ήταν πως την ήθελε κοντά στην ηλικία του. Πίστευε πως έτσι θα είχαν κοινούς στόχους στη ζωή.

Όταν χτυπούσε το αναλογικό ξυπνητήρι, η μουσική γινόταν ήχος ασυρμάτου, οι πλατείες μετατρέπονταν σε συντρίμμια, τα γλέντια σε θρήνους, οι φίλοι σε συστρατιώτες, η σύζυγος σε μοναξιά και το παιδί σε απωθημένο. Ξυπνούσε και δεν

ήξερε αν έξω ήταν μέρα ή νύχτα. Έπρεπε να κοιτάξει το ρολόι για να μάθει την ώρα. Μόνο εκείνο μπορούσε να του πει πού βρισκόταν μέσα στον χρόνο.

Εκείνο το βράδυ φόρεσε ξανά τις πιτζάμες του. Την ίδια ώρα, στις 20:41. Έκλεισε τα μάτια. Οι πιτζάμες του έγιναν κοστούμι. Εκείνο το βράδυ πήγαινε στη δουλειά του. Δούλευε σε ένα γραφείο, όπου θα τον περίμενε ο ομόλογός του. Δεν θα έφευγε από εκεί αν δεν έδιναν τα χέρια. Ναι, ήταν διπλωμάτης. Έπρεπε επιτέλους να βρουν μια λύση.

Μπήκε στο γραφείο και ίσιωσε τη γραβάτα του. Ο χώρος ήταν ζεστός. Προχώρησε προς το τραπέζι των διαπραγματεύσεων και κάθισε απέναντι από μια καρέκλα. Εκείνος έβλεπε την πλάτη της. Κάποιος καθόταν εκεί, αλλά δεν γύριζε να τον κοιτάξει. Εκείνος ήξερε πως δεν θα ήταν εύκολο να τον κάνει να γυρίσει. Έπρεπε να περιμένει... Δεν ήταν η πρώτη φορά.

Ορκίστηκε στη ζωή της γυναίκας και του παιδιού του πως δεν θα έφευγε αν δεν έβρισκαν λύση. Είχε βρεθεί κι άλλες φορές στο ίδιο γραφείο, φορώντας το ίδιο κοστούμι, αλλά με διαφορετική ψυχή. Πάντα τα παρατούσε. Πάντα έφευγε πριν ολοκληρωθεί η συνάντηση. Αυτή τη φορά, όμως, είχε αποφασίσει να μείνει εκεί μέχρι να γυρίσει η καρέκλα.

Η καρέκλα δεν γύρισε ποτέ. Άλλη μία φορά που το όνειρο τελείωσε πριν καν αρχίσει. Άλλη μία φορά που το έβαλε στα πόδια. Το κοστούμι έγινε πιτζάμες και το ξυπνητήρι σφύριξε τη λήξη της συνεδρίασης πριν καν αυτή αρχίσει.

Είχε πάει μεσάνυχτα.

Ο Υ-33.185 είχε αποστολή. Έπρεπε να πάει στο πόστο του. Από στιγμή σε στιγμή, η επίθεση με τα drones μπορούσε να ξεκινήσει. Δεν υπήρχε περιθώριο καθυστέρησης. Οι πιτζάμες είχαν κολλήσει και πάλι πάνω του. Κι όμως, έπρεπε να τις βγάλει. Ο χρόνος περνούσε. Ο εχθρός δεν έπρεπε να τους πιάσει στον ύπνο.

